

[Thisted Knudsen.]

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hans Hækkerup om, at vi må se nærmere på lovforslagets enkelte bestemmelser under udvalgsbehandlingen. Jeg vil dog rejse det spørgsmål, om man ikke skulle overveje at fastholde bestemmelsen om, at man skal have hæderlig vandel for at kunne være medlem af et selskabs bestyrelse. Jeg forstår vel, at man her drager konsekvenserne af lovforslaget fuldtud, men et medlem af en bestyrelse varetager ikke først og fremmest sine egne interesser, han er valgt ind i denne bestyrelse for at varetage andres interesser, og spørgsmålet er som sagt, om man ikke skulle overveje denne bestemmelse endnu en gang, før man giver den lovkraft; iøvrigt betyder dette at være medlem af en bestyrelse jo ikke ret meget for resocialiserings-

Ligesom det ærede medlem hr. Hans Hækkerup vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om de processuelle regler. Jeg forstår godt, at den højtærede justitsminister er kommet til det resultat, at man bør begynde behandlingen af de sager, der er omtalt i § 78, stk. 3, ved landsretterne; det er givet, at der kan fremføres vægtige argumenter herfor, og det har ministeren også gjort. Men på den anden side tror jeg ikke, det er helt med urette, når det ærede medlem hr. Hans Hækkerup henstiller, at man nøje overvejer, om man ikke bør begynde ved underretterne. Det er ganske givet, at det personlige forhold vil få en afgørende betydning, når en domstol skal træffe afgørelse om, hvorvidt den pågældende skal have næringsret eller ikke, og underretsdommeren — i hvert tilfælde udenfor København — kender som regel eller meget ofte de pågældende, kender deres familieforhold, er i stand til at tale med dem personligt, komme i kontakt med dem og danne sig et langt sikrere grundlag for en afgørelse, end det er muligt, hvor man kun har papirerne foran sig.

Ligesom det ærede medlem hr. Hans Hækkerup tror jeg ikke, man ved at begynde ved landsretten undgår anke; der vil blive anket i lige så høj grad som ved underretterne, hvis en kendelse går imod. Vi er i dette høje ting enige om, at hvis man i fremtiden skal kunne opretholde Højesterets udelelighed, må Højesteret aflastes så meget som muligt. Selvom disse sager ikke betyder

så forfærdelig meget, tror jeg alligevel ikke, at Højesteret er særlig egnet til at træffe afgørelse i sager af denne art; det umiddelbare er væk, og det er ene og alene papirer, der danner grundlag for afgørelsen.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Hans Hækkerup sagde, at det foreliggende lovforslag betyder et brud med fortidens snæversyn på dette område, og at det muliggør et forsøg på at give straffede personer en reel chance for hurtigt at komme i gang og at genvinde den tillid og agtelse, som samfundet er interesseret i at de snarest muligt efter straffens udståelse genvinder. Jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til meget velvillig behandling i det høje ting.

Rasting: Det er med rette sagt, at gode sociale love, herunder gode boliglove, er mere virksomme midler til forbyrdsels bekæmpelse end strenge straffelove. Den gode sociale lov forhindrer i mangfoldige tilfælde, at mennesker kommer ind på forbyrdselbanen, og hvis de engang er kommet derind, at de bliver der. Et lovforslag som det foreliggende, der drejer sig om de juridiske betingelser for lovovertræderes tilbagevenden til det borgerlige samfund efter udstået straf, kan med fuld ret betragtes som en social lov. Det vil uvægerlig blive bedømt ud fra de virkninger, det har i henseende til at redde mennesker, der er kommet på den forkerte side af loven, tilbage til samfundet. Det indgreb i den dømtes frie deltagelse i samfundslivet, som finder sted, efter at han har udstået straffen, kan vel i nogen grad ses som et udtryk for rent faktiske skadevirkninger hidrørende fra medborgernes moralske indignation, og sådanne hindringer må den til samfundet tilbagevendende i hovedsagen selv overvinde; men om dette skal lykkes for ham, vil ofte bero på, om samfundets myndigheder gennem lovgivning og administration letter den pågældendes resocialisering, hans genoptagelse i det borgerlige samfund på lige fod og med lige ret som andre borgere.

De rettigheder, lovforslaget omhandler, er ikke af lige stor værdi for alle. Hvilken betydning de enkelte rettigheder får for den pågældende person, vil afhænge af hans alder, hans erhverv, hans interesser, hans sociale standard og meget andet. Ser man ned over